

Ліс в осені стояв

Микола Вінграновський

Ліс в осені стояв. Дивився на райцентр.
Смолою синьою перекипало літо,
І дихала земля з прив'ялених люцерн,
Прощався з літом джміль, марудив розджмеліто,
Дивився вовком, вовком і літав,
Валив крилом комбайни й елеватор:

Ну як це так, було одне — й забрати?
Було джмеленьке — і забрати раптом,
А я ж то я — один я у літах!..
Це — кавуни! Усі вони такі!
Свої рябі погладжують пузища
І рябо дивляться, рябі, на літаки,
І в літаків пузище — тільки вище!..
Квасоля — ні. Своім квасольним днем
Мовчить, та в'ється, й вив'ється на плітці...
А кавуни — вони такі здавен:
До літа допадуться і — по літі!

Ліс в осені стояв. Дивився на райцентр.
Очима синіми вже золотіло літо,
І дихала земля з холонучих люцерн
Притихлим пізнім кавуновим квітом.

Стояв, ходив, лежав осінній щем,
Щеміло серце по усіх усюдах,
І обнімались — при базарі й людях —
До шиї шия — соняшник з конем.